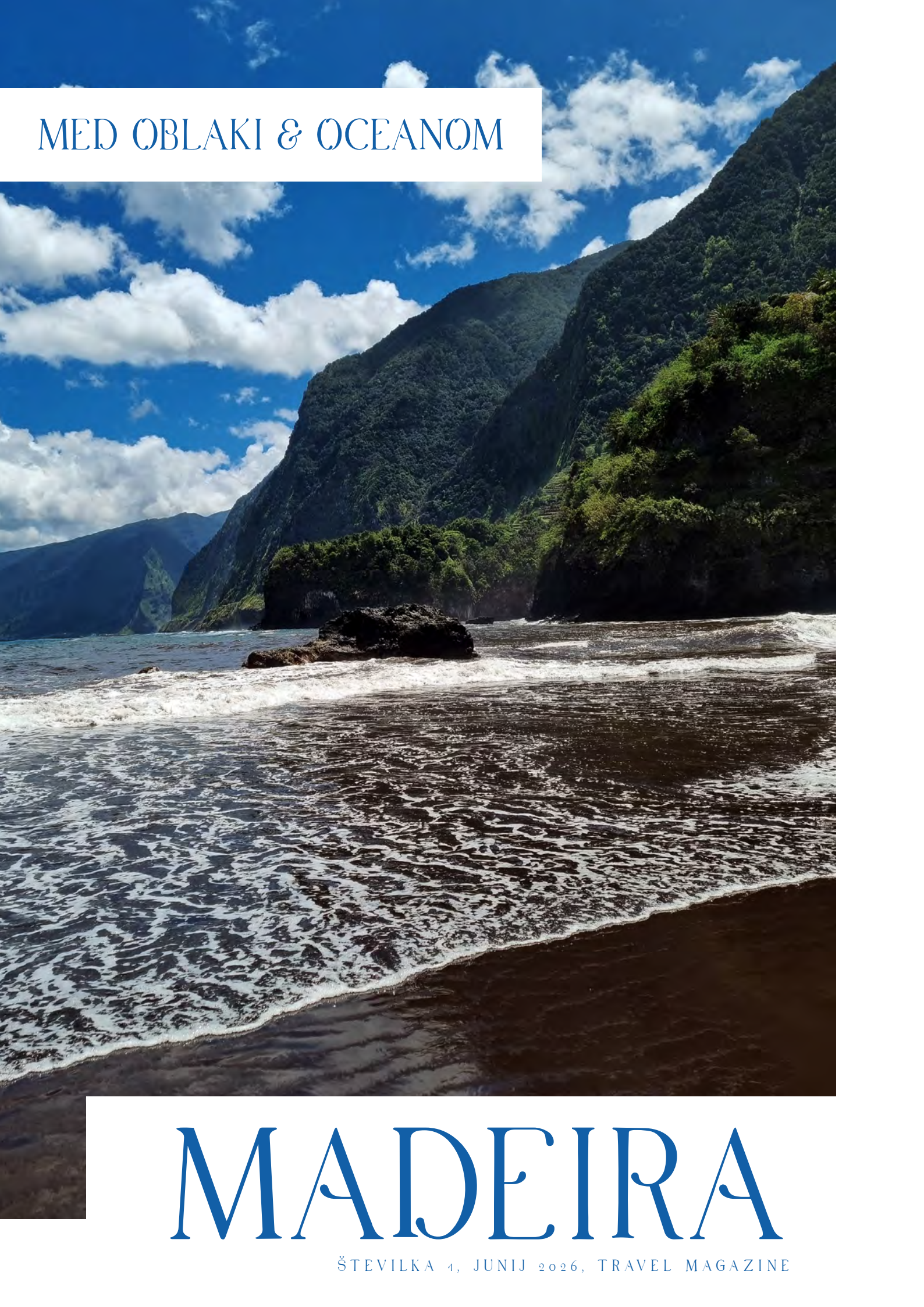

MED OBLAKI & OCEANOM

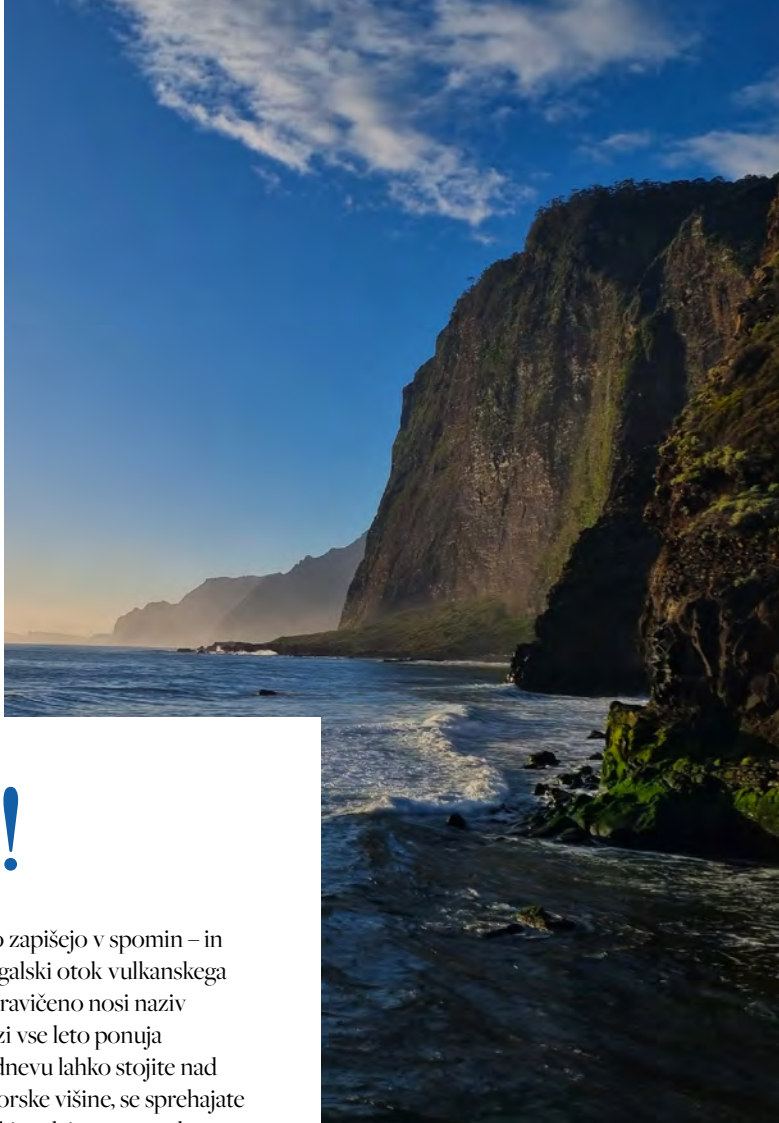
MADEIRA

ŠTEVILKA 4, JUNIJ 2026, TRAVEL MAGAZINE

KAZALO

- 03 Uvodna beseda:
Zakaj in kako sploh do tja?
- 04 Smaragдно zelena:
Osrčje starodavnega gozda na poti PR 16
- 06 Vulkansko srce:
Ognjeno rojstvo Madeire na poti PR 8
- 08 Skrita pravljica:
Izgubljeni v gozdi magičnega gozda Fanal
- 10 Dotik neba:
Iskanje gorske veličine na poteh PR1, PR12 & PR16
- 12 Živa umetnina:
Toco tukaj - kralj, ki s svojo čudovitostjo barva svet
- 14 Pogled v neskončnost:
Kjer mogočni kip varuje konec sveta
- 16 Surova lepota:
Kjer pečine padajo v ocean

Pozdravljeni!

Obstajajo kraji, ki jih obiščete, in kraji, ki se vam za vedno zapišejo v spomin – in Madeira nedvomno spada v slednjo kategorijo. Ta portugalski otok vulkanskega izvora, ki se strmo dviga iz osrčja Atlantskega oceana, upravičeno nosi naziv otoka večne pomladi. Zaradi svoje edinstvene klime skozi vse leto ponuja dramatične kontraste, ki vas pustijo brez besed: v istem dnevu lahko stojite nad preprogo iz mehkih belih oblakov na 1800 metrih nadmorske višine, se sprehajate skozi tisočletni mistični gozd Fanal, občudujete slapove, ki padajo neposredno na cesto, in dan zaključite s kozarcem lokalnega vina ob šumu oceana. Madeira ni le destinacija za klasične počitnice, temveč je sinonim za nepozabno avanturo, kjer se tropsko zelenje sreča s surovo močjo narave.

Glavni razlog za obisk Madeire leži v njeni neverjetni raznolikosti, stisnjeni na razmeroma majhnem kosu zemlje, ki ga lahko z avtomobilom raziščete v dobrem tednu dni. Za pohodnike je to sveti gral zahvaljujoč »levadam« – starodavnim namakalnim kanalom, ki prepdajajo otok in vas varno vodijo skozi sicer neprehodne pragozdove do skritih sotesk in slapov. Za tiste, ki iščejo sprostitve, otok ponuja dramatična obmorska mesteca, vulkanske bazene v Porto Monizu in čudovito lokalno kulinariko, polno eksotičnega sadja in svežih morskih dobrot. Madeira ponuja popolno mešanico aktivnega dopusta in čistega hedonizma; je kraj, kjer lahko zjutraj premikate svoje fizične meje na strmih gorskih vrhovih, popoldne pa se prepustite umirjenemu ritmu prestolnice Funchal.

Čeprav se zdi, da je ta izolirani otok sredi Atlantika težko dosegljiv, je pot tja z vidika logistike dejansko hitra in enostavna. Glavno popotniško vozlišče je mednarodno letališče Cristiano Ronaldo v Funchalu, ki slovi po eni najbolj spektakularnih in vznemirljivih pristajalnih stez na svetu. Iz Slovenije in bližnjih letališč (kot so Benetke, Dunaj ali Zagreb) so na voljo odlične letalske povezave – najpogostejše s krajšim prestopanjem v Lizboni ali Portu, v zadnjih letih pa otok z nizkocenovnimi linijami vse pogostejše povezujejo tudi direktni leti iz večjih evropskih mest. Ko enkrat pristanete, vas le še prevzem najetega avtomobila loči od tega, da začnete pisati svojo lastno 11-dnevno zgodbo po cestah, ki se vijejo skozi tunele in visoke klife tega tropskega raja.

MATEJA MARTINŠEK

SMARAGDNO ZELENA

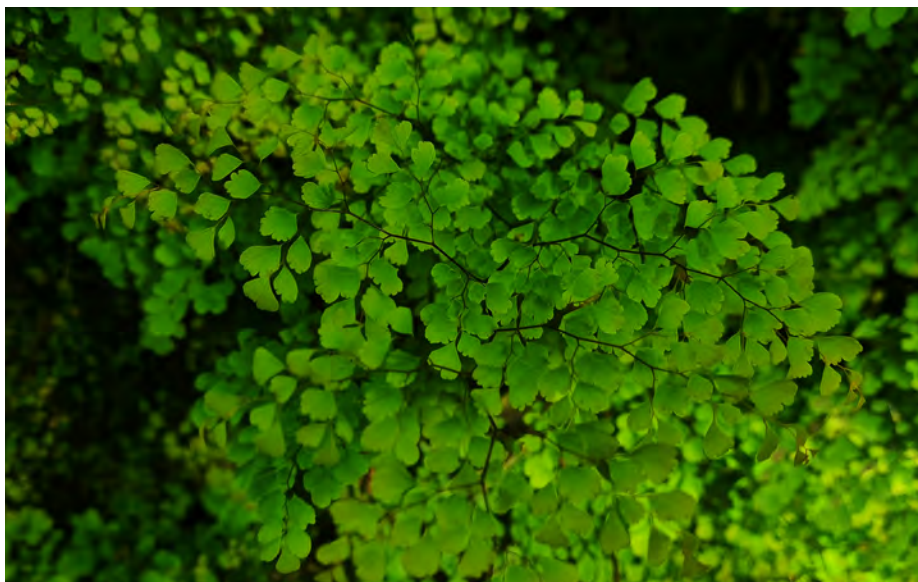
OSRČJE STARODAVNEGA GOZDA NA POTI PR 16

Pozabite na vse barvne palete, ki jih poznate iz vsakdanjega življenja. Ko boste stopili na Madeiro, vas bo preplaval val surove, neukročene narave, ki divja v tisočih odtenkih, kakršnih ni mogoče ujeti v noben fotografski objektiv. Če želite to čarovnijo doživeti stran od turističnega vrveža, vas pot PR 16 popelje skozi mistične tunele in pod skrite slapove naravnost v dih jemajočo preteklost našega planeta.

Ko ljudje govorijo o Madeiri, vsi omenjajo njeno zelenje. A resnica je, da te na to, kar te čaka, ne more pripraviti nobena fotografija. Zelena barva tukaj ni navadna; je globoka, sočna, skoraj neonska in se zaradi nenehne vlage sveti v tisočih različnih odtenkih. Otok deluje kot živ, dihaajoč organizem, kjer bujno tropsko cvetje raste neposredno iz navpičnih vulkanskih skal, pragozd Laurissilva – ki je pod zaščito Unesca – na vsakem koraku ustvarja občutek, da ste stopili v pradavnino ali naravnost v film Jurski park.

Če želite to divjo, skoraj surovo zeleno energijo doživeti brez tisočih drugih turistov, je PR 16 (Levada Fajã do Rodrigues) popoln

»Zelena barva tukaj ni navadna; je globoka, sočna, skoraj neonska in se zaradi nenehne vlage sveti v tisočih različnih odtenkih.«

dokaz za to. Ta skriti dragulj vas popelje globoko v osrčje soteske São Vicente, stran od najbolj obleganih poti. Hojo začnete obdani z velikanskimi evkaliptusi, kmalu pa se pot zoži in vas skozi dolge, mistične tunele (kjer je naglavna svetilka obvezna!) pripelje v svet, kjer stene prekriva mehak mah, z vrha klifov pa v levado padajo kristalni slapovi. PR 16 ni le pohod; je tisto pravo, prvinsko srečanje z naravo Madeire, ki vas napolni z mirom in vam pokaže, zakaj je ta otok resnično smaragd Atlantika.

Največji čar poti PR 16 je prav občutek izolacije, ko se zvoki civilizacije umaknejo kapljanju vode in petju eksotičnih ptic. Ko na koncu poti ugasnete svetilko in

obstojite pred mogočnim slapovjem v osrčju soteske, ugotovite, da Madeira ne očara le z razgledi, ampak z globoko tišino, ki jo lahko najdete le še v najbolj nedotaknjenih kotičkih sveta. To je tista pika na i, zaradi katere je ta otok veliko več kot le navadna turistična destinacija – je kraj, kjer narava še vedno narekuje svoja pravila. Ozke brvi, ki se vijejo skozi skrivnostne gorske tunele, vas nenehno držijo v napetem pričakovanju naslednjega dih jemajočega prizora. Vsak korak globlje v sotesko razkriva navpične stene, porasle z divjo praprotnjo, s katerih v levado enakomerno polzijo kapljice čiste izvirske vode. Tukaj človek hitro začuti svojo majhnost pred monumentalno močjo starodavnega pragozda, ki v tem skitem kotičku nemoteno uspeva že tisočletja.

BENJAMIN BUNŠEK

VULKANSKO SRCE

OGNJENO ROJSTVO MADEIRE NA POTI PR 8

Če je notranjost Madeire smaragdni pragozd, je njen skrajni vzhodni rt Ponta de São Lourenço njeno ognjeno rojstvo. Pozabite na mehke praproti in bujne levade; tukaj vas čaka surova, suha in vetrovna pokrajina, ki jo narekujejo divje geološke formacije. Stopite na pot PR 8 in raziščite polotok, kjer se boste namesto skozi tunele sprehajali skozi tisočletne plasti strjene lave in občudovali surovo moč oceanov.

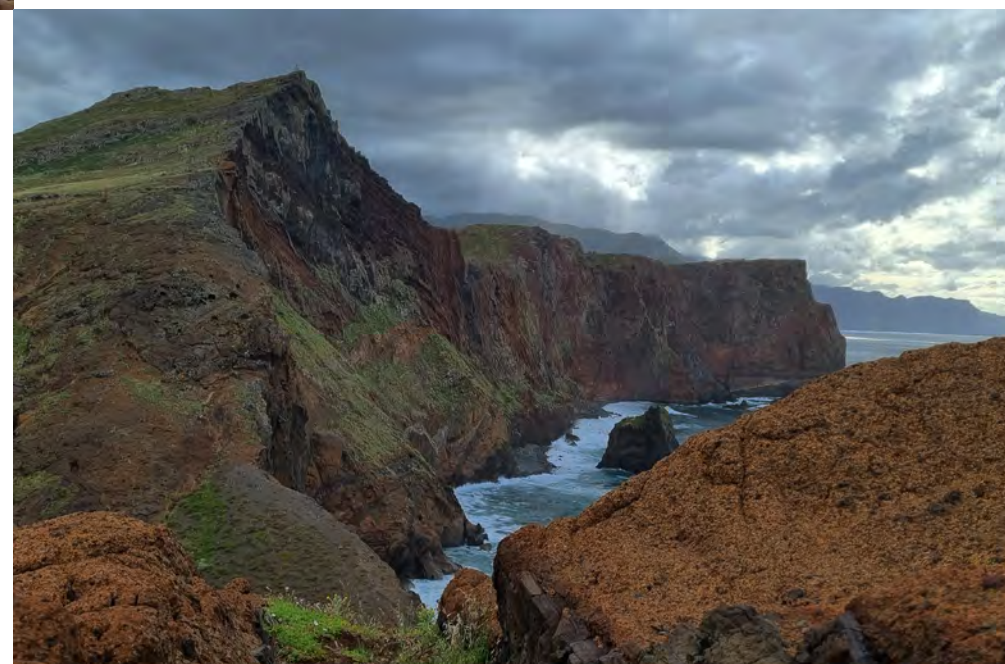
Madeira ima dva obraza, in tisti na skrajnem vzhodu vas bo popolnoma osupnil. Polotok Ponta de São Lourenço je geološki čudež, kjer drevesa ne uspevajo, glavno besedo pa imajo nenehni vetrovi, slan morski zrak in barve, ki nihajo med živo rdečo, ognjeno oranžno in globoko vulkansko črno. Ko začnete hoditi po poti PR 8, hitro ugotovite, da ste vstopili v popolnoma drugačen svet – v svet, kjer so vulkanski izbruhi pred milijoni let narisali eno najbolj dramatičnih obalnih linij na našem planetu. Tukaj se otok ne spušča nežno v vodo, temveč se vanjo ruši v obliki navpičnih, stokrat prepletenih klifov.

»Vsak razgledni ovinek razkriva fascinantne plasti vulkanskega pepela in strjene bazaltne žile, ki sekajo klife kot naravne skulpture.«

Pot vas vodi čez ozke grebene, kjer vas z leve in desne strani obdaja globoko modri Atlantik, ki neutrudno buči in se z vso silovitostjo zaletava v skale spodaj. Vsak razgledni ovinek razkriva fascinantne plasti vulkanskega pepela in strjene bazaltne žile, ki sekajo klife kot naravne skulpture. Narava je tu ogoljena do kosti; ni sene, ni zavetja, le vi, steza in neizmerno prostranstvo oceana, kar ustvarja občutek neizmerne svobode in avanture. Ta del otoka ne očara z mehkobo, temveč s svojo surovo, neukročeno močjo, ki vas nenehno opominja na ognjeni izvor Madeire.

Pravi višek poti pa vas čaka na zadnjem vzponu proti točki Pontinha, od koder se odpre pogled na osamljene čeri, ki kot kamniti stražarji kljubujejo valovom v smeri sosednjega otoka Porto Santo. Ko se utrujeni od sonca in vetra usedete na rob pečine, začutite globoko spoštovanje do sil, ki so oblikovale ta košček zemlje. To ni le navaden sprehod ob obali, temveč potovanje skozi čas in priložnost, da začutite utrip zemlje v njeni najbolj prvinski obliki. Ko se boste vračali nazaj, vas bo vonj po soli in podoba rdečih vulkanskih gmot spremljala kot dokaz, da je Madeira več kot le otok cvetja.

Poseben čar poti PR 8 so naravni kontrasti, ki vas spremljajo na vsakem koraku. Medtem ko pod vašimi podplati škrba suh vulkanski pesek, se le nekaj metrov stran odpira pogled na turkizne morske zalive, kjer se pena valov divje meša s črnino podvodnih grebenov. Na teh mestih postane jasno, kako neusmiljen je ocean; v tisočletjih je izdolbel globoke morske jame in samotne kamnite stbre, ki zdaj kot osamljeni otoki štrlijo iz vode ter kljubujejo neizprosnim silam narave.

Ko dosežete polovico poti, kjer se nahaja oaza s hišico, vas pokrajina še zadnjič preseneti s svojo dramatičnostjo.

SARA SOKOL

SKRITA PRAVLJICA

IZGUBLJENI V MEGLI MISTIČNEGA GOZDA FANAL

Obstajajo kraji, ki ne delujejo resnično, in Fanal je zagotovo eden izmed njih. Ko se nad to visoko planoto zgrne gosta, bela megla, se starodavni lovorjevi gozdovi spremenijo v živo slikarsko platno, kjer drevesa dobijo človeške silhuete...

Fanal, ki leži na severozahodnem delu Madeire pod zaščito Unesca, je kraj, kjer narava piše svoje najbolj mistične zgodbe. Tu rastejo stoletna in tisočletna lovorjeva drevesa (*Ocotea foetens*), ki s svojimi bizarnimi, ukrivljenimi in z mahom preraslimi vejami ustvarjajo vzdušje, ki bolj kot na resnični svet spominja na mistične pokrajine iz fantazijskih romanov. Največji čar tega kraja pa je njegova nepredvidljivost. V enem trenutku vas lahko obsije toplo sonce, že v naslednjem pa z oceana pridrija gosta megla, ki v nekaj minutah popolnoma pogoltne okolico in vas izolira od preostalega sveta.

Ko hodite med temi starodavnimi gmotami, ujetimi v belo tančico, se zvoki civilizacije popolnoma izgubijo. Slišati je le kapljanje vlage z listov in občasno oglašanje krav, ki se prosto sprehajajo med drevesi ter skozi meglo delujejo kot duhovi preteklosti. Vsako drevo ima svojo unikatno obliko – nekatera izgledajo, kot da plešejo, druga, kot da z dolgimi rokami segajo proti nebu. Ta nenehna igra svetlobe, sence in megle poskrbi, da je vsak korak skozi Fanal popolnoma nova vizualna izkušnja, ki jo popotniki pogosto opisujejo kot meditativno.

Ozke steze vas vodijo mimo zelenih jas in čudovitih razglednih točk, ki se ob jasnem vremenu odprejo proti divji severni obali, a prava duša Fanala se pokaže prav takrat, ko je vidljivost najmanjša. V tej tišini človek hitro pozabi na čas in se preprosto prepusti toku narave, ki tukaj nemoteno vlada že milijone let. Ko boste pozno popoldne zapuščali to planoto, boste s seboj odnesli tisti specifičen občutek spokojnosti, ki ga lahko ponudi le

»V enem trenutku vas lahko obsije toplo sonce, že v naslednjem pa z oceana pridrija gosta megla, ki v nekaj minutah popolnoma pogoltne okolico in vse magično spremeni v nepojemljivo pravljico, skrito očem hitro mimoidočim.«

tako brezčasen kraj. Fanal ni le točka na zemljevidu, temveč je nepozabno potovanje v samo osrčje naravne magije Madeire.

Vlažen zrak, ki nežno boža obraz, s seboj prinaša vonj po starodavnem lesu in zemlji, ki je niso premaknila stoletja. Pod vašimi koraki mehko popušča preproga iz mahu, bujno rastlinstvo pa z nenehnim kapljanjem vode ustvarja lasten, pomirjujoč ritem, ki vas popolnoma izolira od zunanjega sveta. V tej tišini vas preplavi čista ujetost v trenutku, kjer vsakdanje skrbi izgubijo svojo težo, saj vas okolica prisili, da preprosto obstojite in postanete del te žive, tisočletne pravljice.

Zavedanje, da je ta čarobni ekosistem preživel celo ledene dobe in ostal skoraj nespremenjen že milijone let, vsakemu popotniku vzame sapo. Vsaka bizarno zvita veja, ki se riše v beli praznini, pripoveduje zgodbo o kljubovanju času in elementom narave, kar človeka navda z neizmernim spoštovanjem do preteklosti. Ko boste končno zapuščali to mistično planoto, boste ugotovili, da Fanal v vas ni pustil le spomina na čudovite fotografije, temveč neopisljiv mir, ki ga lahko najdete le tam, kjer čas teče po starodavnih pravilih.

ŽIVA ŽUMER

DOTIK NEBA

ISKANJE GORSKE VELIČINE NA POTEH PR1, PR12 & PR16

Kdor potuje na Madeiro, sanja o osvojitvi njenih najvišjih vrhov in kultne poti PR1. A gorsko vreme na otoku ima svoj lasten značaj in včasih vas namesto sončnega grebena pričaka neprebojna stena oblakov. To pa še ne pomeni, da ste ostali brez gorske magije – pravzaprav se tista prava, monumentalna moč centralnega masiva najlepše pokaže takrat, ko jo opazujete z malce distance, ujeto med soteske in levade.

Načrti v visokogorju Madeire so zapisani v pesek oziroma, bolje rečeno, v meglo. Ko sta se prebujala v jutro, namenjeno slavnemu pohodu med vrhovoma Pico do Arieiro in Pico do Ruivo, sta hitro spoznala, da ima narava svoje načrte in da bo PR 1 moral počakati na naslednji obisk. Vendar pa vas ta otok nikoli zares ne razočara. Namesto hoje po nevarnem, z viharji obdanem grebenu, se je gorski spektakel preselil v popolnoma novo perspektivo, kjer so mogočni očaki služili kot dramatična kulisa vajinim korakom.

Najlepše dokaze o gorski mogočnosti ponujata poti PR 12 (Caminho Real do Pico do Arieiro) in PR 16, od koder se pogledi na centralno gorovje odpirajo kot nekakšne naravne razglednice. Ko hodiš globoko v vlažni soteski São Vicente ali se vzpenjaš po starodavni kraljevi poti, se nad teboj nenehno dvigajo navpične vulkanske stene, ki delujejo kot nedosegljivi čuvaji otoka. Ta pogled od spodaj navzgor človeku vlije še večje spoštovanje; gore skozi meglo in oblake delujejo še večje, bolj skrivnostne in skoraj strašljive v svoji tisočletni tišini.

Gledano skozi fotografski objektiv na teh poteh, pravzaprav ugotoviš, da si ujel tisto najbolj avtentično atmosfero Madeire. Ni ti treba stati na najvišji točki, da začutiš energijo gora; dovolj je, da opazuješ, kako se oblaki trgajo okoli ostrih vulkanskih špic daleč nad tabo, medtem ko sam stojiš obdan z zelenjem in slapovi. Včasih je tisto, kar nam ostane nedosegljivo, ravno zaradi tega še bolj privlačno. Ko bosta naslednjic gledala fotografije teh mističnih vrhov v oblakih, bosta vedela, da so gore tam – divje, neukročene in čakajoče na vajin povratek.

Slikoviti prehodi med svetlobo in senco, ki jih ustvarjajo visoki gorski grebeni nad soteskami, ponujajo fotografom tiste najbolj iskane, dramatične kontraste, ki jih v klasičnih turističnih brošurah skorajda ni mogoče zaslediti. Medtem ko spodaj uživate v prijetnem in varnem zavetju bujnega rastlinstva ter poslušate pomirjujoče šumenje vode v levadi, vas pogled navzgor nenehno opominja na surovo dinamiko visokogorja, kjer močan atlantski veter neusmiljeno biča gole vulkanske skale. Ta nenehna igra skrivalnic z gorskimi vrhovi vas skozi celoten pohod drži v napetem pričakovanju, saj se celotna pokrajina zaradi hitrega premikanja meglice spreminja iz minute v minuto in vsakič znova ponuja popolnoma drugačen, dih jemajoč kader.

Enkratna izkušnja opazovanja teh mogočnih očiakov z varne distance vas hitro nauči pomembne popotniške ponižnosti in nujnega prilagajanja nepredvidljivemu vremenu, ki kroji vsakdanje življenje na tem izoliranem otoku. Namesto začetnega razočaranja nad zaprto in nevarno potjo PR 1 namreč med raziskovanjem gozdnih poti PR 12 in PR 16 hitro vznikne pristno navdušenje nad mističnimi prizori, ki jih skozi fotografski objektiv lovite neposredno iz globin

»Ni ti treba stati na najvišji točki, da začutiš energijo gora; dovolj je, da opazuješ, kako se oblaki trgajo okoli ostrih vulkanskih špic daleč nad tabo.«

smaragdnih sotesk. Otok vam s tem na najbolj nazoren način pokaže svojo muhasto, a hkrati neverjetno fascinantno plat, ki je prav zaradi svoje neukrotljivosti in nepredvidljivosti za pravega pustolovca še toliko bolj privlačna, globoka in nepozabna.

Lepota Madeire se tako na koncu dneva ne skriva v klasičnem odkljukanju najbolj znanih vrhov s seznama želja, temveč v sposobnosti, da začutite njeno prvinsko magijo ne glede na to, kaj vam tisti dan ponudi muhasto nebo. Ko se bosta pozno popoldne utrujeni, a polni vtisov vračali nazaj proti sončni obali, bosta ugotovili, da so ti mistični, v meglo zaviti očaki pustili v vama veliko močnejši in trajnejši vtis, kot bi ga morda preprost sprehod pod popolnoma jasnim nebom. Te veličastne vulkanske stene bodo ostale tam daleč nad vama kot čudovita, skrivnostna obljuba narave in popoln, neprecenljiv izgovor, da se na ta smaragdni otok v prihodnosti zagotovo spet vrnete.

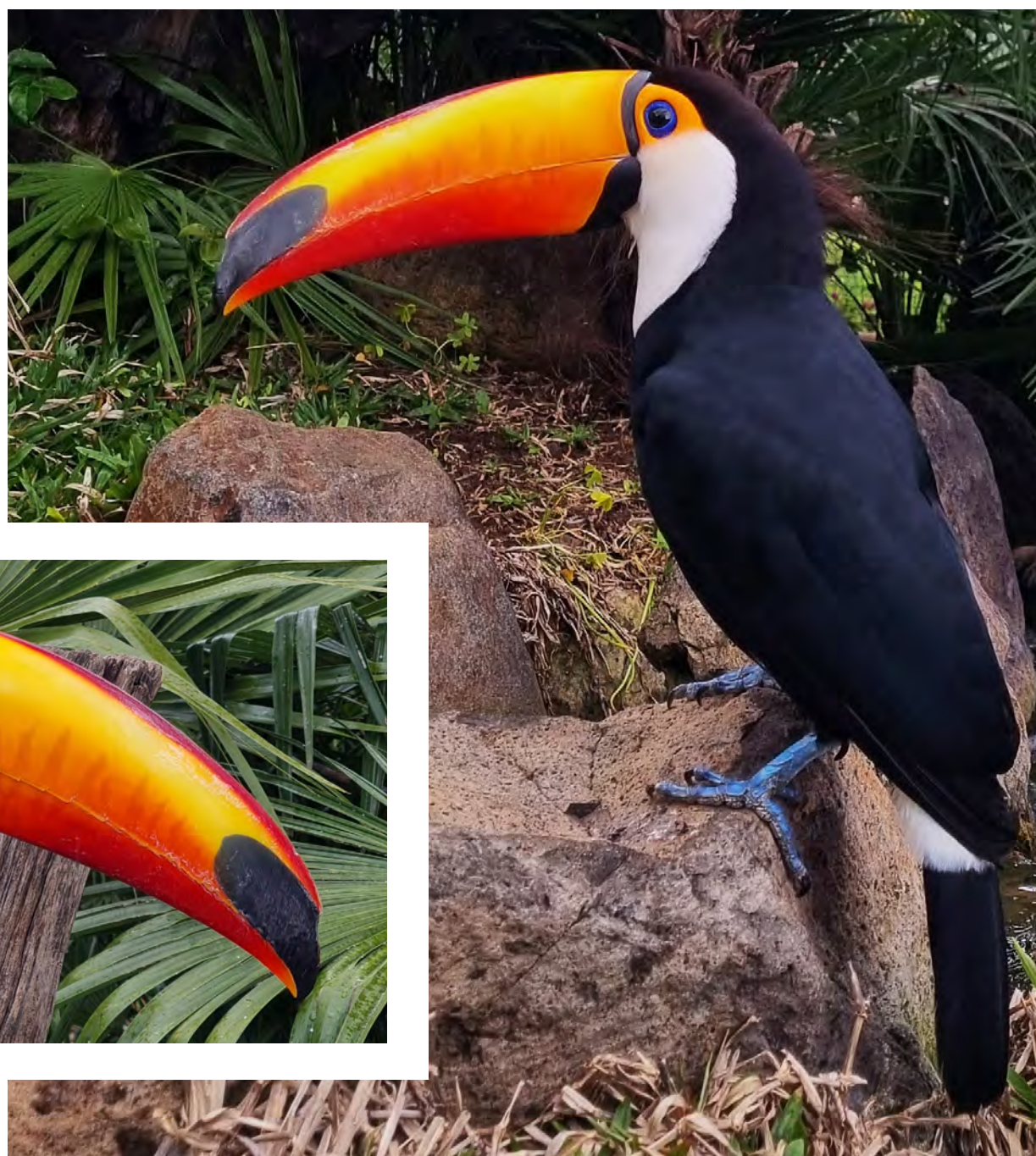
Dramatična gorska kulisa, ki se kot naravna kulisa dviga nad zelenimi gozdovi, vas skozi celotno potovanje prisili, da nenehno dvigujete pogled in občudujete to brezčasno arhitekturo narave. Ko skozi krošnje velikanskih dreves in mehkih praproti ujamete silhuete ostrih bazaltnih igel, ki parajo oblake, hitro postane jasno, zakaj so ti vrhovi skozi zgodovino veljali za svete in nedotakljive. Ta specifična perspektiva iz globin sotesk omogoča, da v polni meri dojamete raznolikost otoka, saj se stene pred vami dvigajo skoraj navpično, naravnost v nebo, in ustvarjajo občutek, da se sprehajate po dnu mogočnega zelenega kanjona. Vsak oblak, ki se ujame v te gorske špice, s seboj prinese delček tiste visokogorske mistike, ki je nisva mogla doživeti na samem grebenu, a vas s svojo divjo energijo prav tako močno objame in napolni s tistim praviim pustolovskim duhom, ki dela Madeiro tako neponovljivo.

ŽIVA UMETNINA

TOCO TUKAN - KRALJ, KI S SVOJO ČUDOVITO ENERGIJO BARVA SVET

Obstajajo živali, ki vas ob prvem srečanju pustijo popolnoma brez besed, in toco tukan v ptičjem parku na Madeiri je zagotovo ena izmed njih. Ko se ta čudoviti eksotični kralj z živo oranžnim kljunom in hipnotizirajočim pogledom mirno ziblje na svoji veji, s svojo unikatno prisotnostjo v trenutku spremeni dinamiko celotnega prostora. Njegov svet je poln igrivosti in elegance; to je bitje, ki ne le privablja poglede, temveč s svojo čudovito energijo barva svet okoli sebe in vsakemu popotniku nariše nasmech na obraz.

»Obstajajo bitja, ki ne potrebujejo glasu, da bi povedala svojo zgodbo – Toco tukan že z enim samim zamahom kril in s svojo čudovito energijo popolnoma obarva vaš svet in vas močno navdihne.«

Skozi mrežo ptičjega vrta se najprej zasveti eksplozija barv, šele nato se pred vami pojavi celotna, elegantna silhueta te nenavadne ptice. Njegov zaščitni znak je brez dvoma monumentalni kljun, ki doseže skoraj tretjino celotne dolžine telesa, a bližnje opazovanje hitro razkrije, da videz v tem primeru močno vara. Čeprav deluje težak in neroden, je kljun v resnici naravnost genialna kreacija evolucije; sestavljen je iz spužvaste strukture keratinov, zaradi česar je lahek kot pero in tukanu sploh ne ovira ravnotežja. Ko se vam v vrtu približa na veji, lahko iz oči v oči občudujete, kako z njim mojstrsko in nežno rokuje, saj mu služi kot podaljšana roka za doseganje najbolj sočnih sadežev.

Enkratna osebnost tega posebnega prebivalca pa vas očara še bolj kot njegov eksotični videz, saj gre za izjemno radovedno in inteligentno žival. V botaničnem vrtu hitro postane ljubljene obiskovalcev, saj se zdi, da prav tako pozorno opazuje vas, kot vi njega, pri čemer nagiba glavo in z živimi očmi spremlja vsak premik vašega fotoaparata. Opazovati ga pri hranjenju je pravi mali gledališki spektakel; kos sadja najprej spretno prime s konico svojega velikanskega kljuna, nato pa ga z elegantnim metom glave nazaj ujame neposredno v grlo. Ta

zabavni ritual privabi nasmech na obraz vsakega popotnika in hitro postane ena najbolj živih in simpatičnih točk celotnega izleta po Funchalu.

Lubezen do narave in eksotike se na tem mestu zlije v popoln spomin, ki čudovito zaokroži vašo izkušnjo Madeire. Čeprav je otok znan predvsem po svojem cvetju in levadah, je to bližnje srečanje s tropskim kraljem ptičjega sveta tista pika na i, ki popotniškemu albumu doda nepozaben barvni pečat. Ko tukan na svoji veji ponosno obrne profil in njegov živo oranžni kljun ujamemo popoldansko sonce, ugotovite, da so nekatere najlepše zgodbe z Madeire tiste, ki jih sploh niste načrtovali, a so vas s svojo živahno energijo popolnoma prevzele.

Robni detajli, ki jih opazite šele ob dolgotrajnejšem opazovanju iz neposredne bližine, razkrijejo pravo estetsko dovršenost tega pernatega prebivalca ptičjega parka. Okoli njegovega globoko črnega očesa se namreč riše živo moder obroč gole kože, ki v kombinaciji s sijoče belim vratom ustvari kontrast, ki mu v živalskem svetu težko najdemo par. Ta očarljivi prebivalec vrta s svojo nevsakdanjo prisotnostjo hitro dokaže, da Madeira ni le raj za botanike, temveč kraj, kjer se lahko sredi Atlantika za trenutek dotaknete prave tropske divjine.

RAHELA RAŠENKO

POGLED V NESKONČNOST

KJER MOGOČNI KIP VARUJE KONEC SVETA

Na vrtoglavih pečinah rta Ponta do Garajau vas pričaka kraj, kjer se človeško delo zlije z neukrotljivo močjo narave. Cristo Rei ni le monumentalen spomenik, temveč točka popolnega odmika, pod katero vsak popotnik obstane v tišini. Ujeti med veličastnim kipom in neskončno modrino Atlantika boste tukaj začutili tisto pravo, prvinsko svobodo Madeire.

»To je kraj, kjer se človeška arhitektura sreča s surovo močjo narave, pot pod kipom pa vas popelje na tisti pravi konec sveta.«

Svetišče na samotnem rtu Ponta do Garajau, kjer ponosno stoji mogočni kip Cristo Rei, ponuja enega najbolj dramatičnih in duhovno močnih razgledov na celotnem otoku. Ko stopite na to razgledno točko, vas nemudoma prevzame mogočna energija kipa, ki z razširjenimi rokami že od leta 1927 pozdravlja mornarje in popotnike, ki se približujejo obali Madeire. Lokacija je naravnost spektakularna, saj se pod podstavkom kipa odpirajo vrtoglave, navpične vulkanske pečine, ki padajo naravnost v globoko modrino Atlantskega oceana. Ta točka, kjer se človeška arhitektura sreča s surovo močjo narave, vas prisili, da se ustavite, globoko vdihnete svež morski zrak in preprosto uživate v veličastni panorami, ki se razprostira vse do obrisov Funchala v daljavi.

Enkratna privlačnost tega kraja pa se ne skriva le v samem kipu, temveč v čudoviti poti, ki vodi naprej proti skrajnemu robu rta. Ozka kamnita steza, ki se vije po samem

grebenu pod kipom, vas popelje na tisti pravi »konec sveta«, kjer vas z vseh treh strani obda neskončni ocean. Sprehod po tem naravnem pomolu je pravo malo doživetje, saj pod vami bučijo valovi, ki se lomijo ob obalne skale morskega rezervata Garajau, medtem ko vam veter mrši lase. Fotografski kadri, ki jih tukaj ujame ob igri svetlobe na morski gladini, so polni tiste čiste, prvinske energije, ki jo je nemogoče ponoviti drugje na otoku.

Lubezen do Madeire se ob obisku tega brezčasnega čuvaja le še poglobi, saj spoznate, da otok ne ponuja le zelenih levad, temveč tudi čudovite obalne kontraste. Cristo Rei je popolna postojanka za trenutek odmika in umiritve, kjer se čas za trenutek ustavi ob opazovanju neskončnega obzorja. Ko se boste poslavljali od tega mogočnega kipa, boste s seboj odnesli ne le čudovite fotografije divjih pečin, temveč tisti neopisljiv občutek svobode, ki ga človek začuti le tam, kjer se zemlja konča in se začne neskončno morje.

JONATAN JURČIČ

SUROVA LEPOTA

KJER PEČINE PADAJO V OCEAN

Ko stopite na rob razgledne točke São Cristóvão, vas severna obala Madeire zadane z vso svojo prvinsko močjo. Pod vami se odpre dramatičen, vrtočlav prepad, kjer se mogočne vulkanske stene spuščajo naravnost v peneči se ocean. To je kraj divje in neukrotljive narave, ki vas s svojo surovo lepoto v trenutku pusti brez besed.

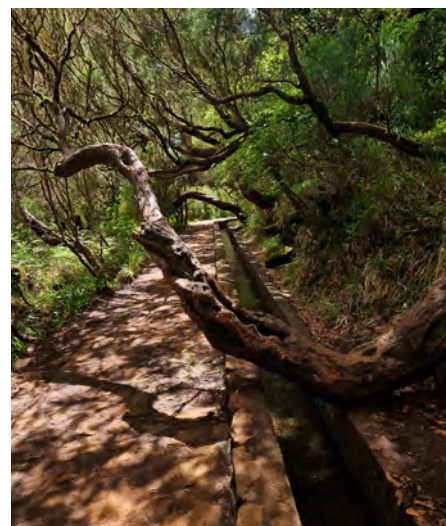
Skozi ovinke strme severne ceste se pred vami nenadoma odpre razgled, ki vam dobesedno vzame sapo in vas prisili, da takoj upočasnite korak. Ko stopite na rob razgledne točke São Cristóvão, se pod vami odpre nepredstavljen prepad, kjer se mogočne vulkanske stene, porasle z bujnim zelenjem, spuščajo skoraj navpično naravnost v peneče se morske valove. Dinamika tega kraja je naravnost hipnotizirajoča, saj poslušanje bučnega udarjanja oceanov ob skale spodaj ustvarja mogočno zvočno kuliso, ki poudari občutek, da stojite na enem najbolj prvinskih in divjih koncev sveta.

Enkratnost te lokacije pa se ne skriva le v vrtočlavih pogledih, temveč v tisti posebnosti, skoraj mistični atmosferi, ki jo ustvarjata večno gibanje oblakov in močan atlantski veter. Za razliko od bolj obleganih turističnih točk, São Cristóvão ohranja

pridih odmaknjenosti in pristnosti, kjer lahko v miru opazujete male kmetijske terase, ki so jih domačini z neverjetnim trdom vklesali v na videz nedostopne strmine. To je kraj, ki vas hitro nauči spoštovanja do naravnih sil in vas napolni s tisto pravo popotniško energijo, ki jo išče vsak resničen pustolovec.

Lepota tega trenutka na severni obali se vam najbolj vtisne v srce takrat, ko si vzamete čas in preprosto opazujete igro svetlobe na neskončni morski gladini. Ko se popoldansko sonce začne spuščati in obsije strme skale z zlato svetlobo, celotna pokrajina zažari v popolnoma novi, magični podobi. São Cristóvão tako postane popoln simbol neukrotljivega duha Madeire, kjer se hrup sveta umakne večnemu ritmu narave in kjer spoznate, da so najlepši razgledi tisti, ki vas hkrati navdajajo z malce strahospoštovanjem in neizmerno svobodo.

KOLOFON

Besedilo

AI - Gemini:)

Fotografije

Pia M. Strle

Urednik

Pia M. Strle

Oblikovanje in prelom

Pia M. Strle

Lektoriranje

AI - Gemini:)

Izdajatelj

Samozaložba

Kraj in leto izdaje

Funchal / Ljubljana, 2026

